

Arrest

nr. 70 825 van 28 november 2011
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 2 september 2011 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 1 augustus 2011.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 18 oktober 2011 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 28 november 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die loco advocaat P. VAN ASSCHE verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché S. BOTTU, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U, een Russisch staatsburger van Tsjetsjeense origine, bent afkomstig van Bammat-yurt, district Khasavyurt, Dagestan. Omwille van de problemen die uw zonen hadden, kreeg u zelf problemen met de autoriteiten na de dood van de voormalige minister van binnenlandse zaken van Dagestan in 2009. Uw zoon I. A. (...) (OV X) verliet Dagestan in 2001 omwille van problemen wegens zijn legerdienst tijdens de oorlog. In november 2006 verliet uw zoon I. M. (...) (OV X) Dagestan. Hij werd verdacht deelgenomen te hebben aan een terroristische aanval. U werd in 2009 verschillende keren opgepakt en ondervraagd over uw zonen. Op 10 februari 2010 vielen OMON agenten bij u binnen voor een huiszoeking en u werd meegenomen naar de ROVD van Khasavyurt waar u gedurende twee weken

werd vastgehouden. U werd mishandeld en ondervraagd over de verblijfplaats van uw zonen. U werd door uw vriend U. (...) vrijgekocht. Na deze arrestatie werd u gedurende drie weken verzorgd in het plaatselijke ziekenhuis. Op 28 juli 2010 vielen OMON agenten opnieuw uw huis binnen voor een huiszoeking. U werd meegenomen en gedurende twee weken vastgehouden. Opnieuw kocht uw vriend U. (...) u vrij. Na deze vrijlating bracht U. (...) u onder in het dorp Dylm waar u verbleef tot uw vertrek naar België. Op 28 oktober 2010 verliet u Dagestan en u kwam in België toe op 17 november 2010 waar u de volgende dag asiel aanvraag bij de Belgische autoriteiten. Uw echtgenote verbleef nog steeds in Dagestan waar zij na uw vertrek werd geïnterviewd door de Dagestaanse autoriteiten. Op 5 januari 2011 vielen gemaskerde mannen in militair uniform bij haar binnen en namen haar mee naar de plaatselijke politieafdeling van Khasavyurt. Daar werd zij mishandeld en ondervraagd over de verblijfplaats van haar man en zonen. De volgende dag kocht uw vriend U. (...) haar vrij en bracht haar naar zijn huis in Bammat-yurt waar hij de reis naar België voor haar regelde. Uw echtgenote verliet op 9 januari 2011 Dagestan en zij kwam in België toe op 1 februari 2011. Op 7 februari 2011 vroeg uw echtgenote asiel aan bij de Belgische autoriteiten. Ter staving van jullie asielaanvraag legden jullie volgende documenten voor: uw binnenlands Russisch paspoort en dat van uw echtgenote, uw rijbewijs, twee kopieën van protocols van huiszoekingen, en een medisch attest.

B. Motivering

Er moet echter worden vastgesteld dat u niet aantoonbaar dat u uw land van herkomst verliet omwille van een gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Conventie van Genève of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

U verklaarde de Russische Federatie verlaten te hebben omwille van huiszoekingen, arrestaties en ondervragingen door OMON agenten over de verblijfplaats van uw zonen (CGVS man p. 13, 15, 19). Er moet worden opgemerkt dat u uw asielaanvraag om onderstaande redenen niet aannemelijk heeft weten te maken.

Vooreerst moet worden vastgesteld dat u verklaarde omwille van de problemen van uw zonen en de gevolgen van de zoektocht van de autoriteiten naar uw zonen naar België te zijn gevlucht (CGVS man p.6). Uit uw verklaringen blijkt dat uw zoon A. (...) omwille van problemen die betrekking hebben met zijn legerdienst in 2001 zijn land van herkomst is ontvlucht (CGVS man p. 5). Uw zoon A. (...) werd op 14 november 2005 erkend als vluchteling. Uw zoon M. (...) verliet zijn land van herkomst in november 2006 omdat hij ervan verdacht werd betrokken te zijn bij een explosie, een terroristische aanslag. In het kader van de asielaanvraag van uw zoon M. (...) werd door mij op 16 mei 2008 een beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en een weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen omwille van een veelheid aan tegenstrijdige en ongeloofwaardige verklaringen. De beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus van uw zoon M. (...) luidt als volgt:

“Er dient te worden opgemerkt dat de geloofwaardigheid van uw verklaringen wordt ondermijnd door tegenstrijdigheden tussen uw diverse verklaringen voor de Dienst Vreemdelingenzaken en het Commissariaat-generaal. Zo stelden we verschillende tegenstrijdigheden vast betreffende uw eerste arrestatie. De combinatie en de veelheid van de tegenstrijdigheden maakt dat er geen geloof kan worden gehecht aan het feit dat u op 30 augustus 2005 werkelijk werd gearresteerd. Ten eerste, u verklaart voor de Dienst Vreemdelingenzaken dat u bij uw eerste arrestatie naar het politiekantoor van Chasavyurt werd gebracht (DVZ, vraag 41). En ook tijdens uw eerste interview bij het Commissariaat-generaal verklaart u zonder twijfel naar de regionale politieafdeling van de stad Chasavyurt te zijn gebracht (verhoorverslag CGVS 1, blz. 5). Tijdens uw tweede gehoor bij het Commissariaat-generaal weet u plots niet meer naar welk gebouw u werd gebracht en u denkt dat het in Chasavyurt was, maar u bent er niet zeker van (verhoorverslag CGVS 2, blz. 3). Ten tweede, voor de Dienst Vreemdelingenzaken verklaart u dat u aanvankelijk samen met uw drie vrienden in een cel werd geplaatst, waarna jullie beurtelings naar een verhoorkamer werden gebracht. U was laatst aan de beurt en zag in welke toestand uw vrienden terug naar de cel werden gebracht (DVZ, vraag 41). Op het Commissariaat-generaal verklaart u echter dat u uw vrienden niet meer heeft gezien nadat ze werden binnengeleid voor verhoor (verhoorverslag CGVS 2, blz. 4). Ten derde, u stelt voor de Dienst Vreemdelingenzaken dat u geblinddoekt naar de verhoorkamer werd geleid (DVZ, vraag 41), terwijl u voor het Commissariaat-generaal stelt dat dat niet zo was (verhoorverslag CGVS 2, blz. 4). Ten vierde verklaart u voor de Dienst Vreemdelingenzaken dat er één persoon het verhoor leidde en dat een andere uw antwoorden intypte (DVZ, vraag 41). Op het Commissariaat-generaal daarentegen verklaart u dat u niet gemerkt heeft of er iemand uw antwoorden noteerde en u verklaart ook dat er niemand aanwezig was met een computer of typemachine die uw antwoorden intypte (verhoorverslag CGVS 2, blz.4). Ten vijfde, voor de Dienst Vreemdelingenzaken vermeldt u dat u uw ouders enkele documenten zag ondertekenen (DVZ, vraag 41), terwijl u voor het Commissariaat-generaal zegt dat u hen niets heeft zien ondertekenen (verhoorverslag CGVS 2, blz. 4). U werd met enkele van bovenstaande tegenstrijdigheden geconfronteerd, maar u slaagde er niet in een bevredigende verklaring

te geven (verhoorverslag CGVS 2, blz. 5). Aangezien er geen geloof kan worden gehecht aan uw arrestatie op 30 augustus 2005, kan er ook aan de gevolgen van die arrestatie geen geloof worden gehecht.

Verder zijn er in de rest van uw verklaringen nog tegenstrijdigheden terug te vinden. Zo zegt u voor de Dienst Vreemdelingenzaken dat u bij uw tweede arrestatie drie weken werd vastgehouden (DVZ, vraag 41), terwijl u voor het Commissariaat-generaal verklaart dat u maar 10 dagen werd vastgehouden (verhoorverslag CGVS 1, blz. 5). U kon geen verklaring geven voor deze tegenstrijdigheid. U zei gewoon dat het 10 dagen moest zijn en dat u in shock was en niet lette op details (verhoorverslag CGVS 1, blz. 10). Ook verklaart u voor de Dienst Vreemdelingenzaken dat uw echtgenote U. J. (...) (O.V. 6.009.186) u kwam opzoeken in Karlan-Yurt (DVZ, vraag 41), terwijl u voor het Commissariaat-generaal stelt dat zij u nooit is komen opzoeken in Karlan-Yurt (verhoorverslag CGVS, blz. 3).

De vaststelling van ongeloofwaardigheid van uw verklaringen wordt verder ondersteund door het feit dat het Commissariaat-generaal nergens informatie heeft teruggevonden dat er op 30 augustus 2005 een explosie heeft plaatsgevonden op de weg naar Chasavyurt. Er werden hiervoor verschillende bronnen gecontroleerd. Van deze informatie werd een kopie toegevoegd aan uw administratief dossier.

Bijgevolg kan er in uw hoofde geen gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève worden vastgesteld. U kan evenmin het bestaan van een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, aannemelijk maken. De documenten die u aanbrengt ter staving van uw asielaanvraag wijzigen voorgaande conclusie niet. Uw geboortakte, rijbewijs en kopie van één bladzijde van uw paspoort, betreffen enkel uw persoonsgegevens. De kopie van het medisch attest stelt dat u werd opgenomen in het ziekenhuis, maar zegt niets over de manier waarop u uw kwetsuren heeft opgelopen. De fax van een proces-verbaal van huiszoeking zegt niets over de reden waarom ze bij u thuis op zoek gingen naar wapens. Bovendien legt u zowel van het medisch attest als van het proces-verbaal van huiszoeking enkel een kopie voor, zodat de authenticiteit van beide documenten niet kan worden nagegaan.”

Uw zoon M. (...) tekende tegen deze weigeringbeslissing beroep aan bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen en bij de Raad van State. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bevestigde op 14 november 2008 deze weigeringsbeslissing en ook zijn beroep bij de Raad van State werd op 13 januari 2009 verworpen. Gezien het asielaanvraag van uw zoon M. (...) ongeloofwaardig werd beoordeeld, wordt ook de geloofwaardigheid van uw asielaanvraag, dat u omwille van de problemen van uw zoon M. (...) Dagestan bent ontvlucht, ondermijnd. U maakt bovendien niet aannemelijk dat uw zonen A. (...) en M. (...) respectievelijk meer dan 9 jaar en 4 jaar na hun vertrek uit Dagestan worden gezocht door de autoriteiten. Zo kon u niet zeggen waarom uw zonen na zoveel jaar nog steeds werden gezocht. U stelde enkel dat uw problemen omwille van uw zonen begonnen waren na het overlijden van de voormalige minister van binnenlandse zaken in juni 2009. Toen u gevraagd werd of u iets had ondernomen om hierover meer informatie te krijgen, antwoordde u dat niemand u enige informatie wilde geven. Toen u daarop gevraagd werd aan wie u dan informatie gevraagd had, verklaarde u dat u dat alleen aan de wijkagent gevraagd had en dat u niet had nagedacht over verdere stappen (CGVS man p. 14-15). Dergelijke verklaringen zijn niet aannemelijk te noemen. Redelijkerwijs kan namelijk verwacht worden dat u ernstige en veelvuldige pogingen onderneemt om zich te informeren over de reden waarom uw zonen zoveel jaren na hun vertrek uit de Russische Federatie nog steeds werden gezocht. Tevens blijkt uit de protocols van huiszoekingen die u voorlegt als bewijs van de zoektocht van de autoriteiten naar uw zonen enkel dat er bij u thuis achter wapens werd gezocht. Nergens uit de documenten kan worden afgeleid dat deze huiszoekingen enig verband houden met de zoektocht naar uw zonen.

Verder werden tegenstrijdigheden vastgesteld tussen uw verklaringen en deze van uw echtgenote betreffende de problemen die u vanaf 2009 ondervond. U gaf aan dat u in 2009 twee à drie maal werd opgepakt en ondervraagd over uw zonen. U verklaarde dat u tijdens deze arrestaties telkens thuis werd opgepakt door medewerkers van OMON (CGVS man p. 13). Uw echtgenote verklaarde in tegenstelling tot u, dat u in 2009 telkens werd meegenomen van uw werk. Ze beweerde dit van burens vernomen te hebben. Toen uw echtgenote gewezen werd op uw verklaringen, wijzigde ze haar verklaringen. Ze stelde dat ze het eigenlijk niet wist en dat ze enkel dacht dat u van uw werk werd meegenomen (CGVS vrouw p. 8). Deze uitleg overtuigt niet en weerlegt de vastgestelde tegenstrijdigheid niet. Bovendien legde u vage verklaringen af met betrekking tot deze arrestaties. Toen u gevraagd werd om deze arrestaties in de tijd te situeren, wist u enkel dat één arrestatie in augustus 2009 plaatsvond en een andere in september 2009. U kon niet zeggen wanneer u nog werd opgepakt.

Bovendien rijzen er twijfels betreffende uw verklaringen over de verzorging die u ontving na uw arrestatie en na uw ziekenhuisopname in februari 2010. U verklaarde dat u na uw ontslag uit het ziekenhuis een maand in bed had moeten liggen omdat u niet kon rechtstaan. U gaf aan dat uw echtgenote u in deze periode had verzorgd en dat ze uw voeten en uw rug had gemasseerd. Tijdens

deze maand kon u niet gaan werken (CGVS man p. 18, 19). Uw echtgenote kon echter niet aangeven of u na uw ziekenhuisopname terug was gaan werken, wat zeer bevreemdend is. Zij expliciteerde dat u niet in bed had moeten liggen na uw ontslag uit het ziekenhuis, maar ze kon zich niet herinneren of zij u toen had moeten verzorgen. Uw vrouw duidde op het feit dat u niet elke dag ging werken maar om de andere dag. Zij wist niet meer wanneer u concreet terug was gaan werken en ze vermeldde dat zij 's morgens naar het werk ging en niet zag wat u deed, maar dat ze veronderstelde dat u naar uw werk ging (CGVS vrouw p. 11). Uw echtgenote werd geconfronteerd met uw beweringen en zij antwoordde dat ze niets had opgeschreven, dat ze 59 jaar oud is en dat op die leeftijd het niet abnormaal is dat met zich het niet meer herinnert (CGVS vrouw p. 11). Deze uitleg overtuigt niet. Het is ongeloofwaardig dat uw echtgenote zich niet zou kunnen herinneren dat u na de ziekenhuisopname nog een maand in bed had moeten blijven, zeker gezien zij u in die periode zou hebben verzorgd.

Ook betreffende de plaats waar uw echtgenote was op het moment van de twee huiszoeken dienen er ernstige vraagtekens te worden geplaatst. U verklaarde aanvankelijk dat uw echtgenote tijdens de twee huiszoeken niet aanwezig was, dat zij als leerkracht op haar werk was. Toen u er op gewezen werd dat u eerder verklaard had dat uw echtgenote twee jaar geleden gestopt was met werken, legde u uit dat ze misschien iemand moest vervangen. U stelde uitdrukkelijk dat ze zich op het moment van de huiszoeken op haar werk bevond (CGVS man p. 11). Verder tijdens het gehoor beweerde u daarentegen dat uw vrouw tijdens de huiszoeking van 28 juli 2010 bij haar nichtje in de stad was (CGVS man p. 19). U werd geconfronteerd met uw verklaringen dat u aanvankelijk had gezegd dat ze tijdens de twee huiszoeken op haar werk was (CGVS man p. 19), en u reageerde door te zeggen dat zij niet thuis was en dat u zich de eerste keer had vergist (CGVS man p. 19). Uw uitleg is niet afdoende en verklaart deze vastgestelde tegenstrijdigheid niet.

Meer nog, ook over wie de huiszoeken in 2010 uitvoerde legde u incoherente verklaringen af. U verklaarde tijdens het gehoor op het Commissariaat-generaal dat de huiszoeken telkens werden uitgevoerd door OMON medewerkers. Vastgesteld moet worden dat u bij de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde dat de huiszoeken werden uitgevoerd door FSB agenten (DVZ vragenlijst 3.5). U werd hierop gewezen en u antwoordde dat OMON zich bezighield met terroristische zaken en dat FSB en OMON hetzelfde zijn (CGVS man p. 13). Later verklaarde u dan weer dat op de rug van deze medewerkers OMON stond geschreven (CGVS man p. 15, 19).

Aangaande de protocols van de huiszoeken die u ontving en die u voorlegt als bewijs van uw asielrelaas, moet opgemerkt worden dat u weinig weet hebt aangaande de inhoud van deze documenten. U verklaarde dat de protocols kopieën waren en dat u deze van de OMON medewerkers had ontvangen na afloop van de huiszoeking. U gaf aan dat de protocols werden opgemaakt ter plaatse en dat deze werden ingevuld met balpen en gekopieerd. U vermeldde verder dat u over de inhoud van deze protocols enkel weet dat er niets werd gevonden en dat u deze protocols niet had gelezen omdat het u niet interesseerde, u had er niet over nagedacht. U legde uit dat deze documenten na de huiszoeking op de tafel in de gang werden gelegd en dat u toen werd meegenomen (CGVS man, p. 2, 11). Gezien u deze documenten meer dan een jaar in uw bezit had en u ze als bewijsstuk voorlegt voor uw asielaanvraag, kan redelijkerwijs verwacht worden dat u toch beter op de hoogte zou zijn van de inhoud ervan. Bovendien is het ook onaannemelijk dat u niet kan zeggen hoe uw vriend U. (...) aan deze documenten kwam om ze aan uw zoon te faxen. Deze protocols bleven volgens u bij u thuis liggen en u had met deze documenten niets gedaan, u had ze aan niemand gegeven (CGVS man p. 11, 12, 16). Uw echtgenote kon merkwaardig genoeg niet aangeven hoe u aan deze protocols was gekomen. Ze verklaarde dat u deze documenten in uw bezit had. Toen haar werd gevraagd of ze de documenten na de huiszoeking thuis had gevonden, verklaarde ze dat zij de protocols van de huiszoeken nooit in handen had gehad. Uw vrouw werd gewezen op uw verklaringen en zij reageerde door opnieuw te zeggen dat ze deze documenten nooit had gezien (CGVS vrouw p.9). Gezien u na de huiszoeking twee weken werd vastgehouden op de ROVD van Khasavyurt en nadien in het ziekenhuis lag en nog later in het dorp Dylm verbleef, is het weinig aannemelijk dat uw echtgenote deze documenten nooit zou hebben gezien. Tenslotte moet eveneens opgemerkt worden dat deze protocols kopieën betreffen waarvan de bewijswaarde gering is en de authenticiteit niet kan worden nagegaan.

Aangezien deze tegenstrijdigheden en ongerijmdheden de kern van uw asielrelaas uitmaken, wordt hierdoor de geloofwaardigheid van uw asielrelaas ernstig ondermijnd.

Daarenboven dient te worden aangehaald dat ook de reisroute, zoals die door u werd verklaard niet aannemelijk is. Uit uw relaas blijkt dat u van Moskou naar België reisde in een minibus. U gaf aan dat u niet wist welke documenten de chauffeur had voor u, noch op welke naam deze documenten stonden. U verklaarde dat u tijdens de reis van Moskou naar België geen documenten in uw bezit hebt gehad en dat u ook geen vragen over de documenten had gesteld. U beweerde dat u niet weet via welke landen u bent gereisd, noch via welke grens u de Europese Unie bent binnengekomen. U verduidelijkte dat u geen grenscontrole had opgemerkt omdat u misschien sliep. U gaf aan dat geen

afspraken waren gemaakt en dat de chauffeur tegen u zei dat u stil moest zitten en geen vragen stellen. U hebt evenmin vragen gesteld over de reis, de reisbestemming, het reisdoel, over wat er zou kunnen gebeuren tijdens de reis, tijdens controles (CGVS man p.8, 9). Uw uitleg overtuigt echter niet. Aangezien een dergelijke clandestiene reis een uiterst precare onderneming is, en u persoonlijk belang had bij het welslagen van uw reis, is het bijgevolg niet aannemelijk dat u dermate onwetend bent betreffende het traject, betreffende wat te doen tijdens controles en de nodige reisdocumenten. Deze vaststelling van een gebrek aan geloofwaardigheid betreffende uw reisroute naar België is zwaarwichtig. Behalve dat de werkelijke omstandigheden van uw reis onbekend zijn, kan dit er ook op wijzen dat u reisdocumenten die u bij uw ware reis naar België zou hebben gebruikt, verborgen houdt.

Wat betreft de situatie van de etnische Tsjetsjenen in Dagestan dient gesteld dat uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd, blijkt dat in het licht van de algemene veiligheidssituatie eenieder die gelieerd wordt met de rebellenbeweging, ongeacht de etnie, een risico loopt op problemen met de autoriteiten. De rebellenbeweging bestaat reeds lang niet meer overwegend uit Tsjetsjenen, maar wordt soms nog gelinkt met de rebellie in Tsjetsjenië, zonder dat dit echter resulteert in acties tegen of een vervolging van deze bevolkingsgroep omwille van hun Tsjetsjeense etnie. Daarom kan de loutere Tsjetsjeense origine niet volstaan voor de toekenning van het statuut van vluchteling zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie.

Wat de vraag naar de toepassing van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet tenslotte betreft, blijkt uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd dat een deel van het aanwezige geweld geen verband houdt met de rebellie die zich in Dagestan manifesteert. Wat de rebellie betreft, dient te worden opgemerkt dat deze in de periode augustus en september 1999 uitmondde in een grootschalig militair treffen tussen de rebellen en de autoriteiten in de Botlikh-, Kadar- en Novolak-regio. Sindsdien is er geen sprake meer van een open oorlog.

De huidige situatie kenmerkt zich door een ondergrondse, versnipperde rebellenbeweging met een beperkte slagkracht, die haar acties beperkt tot gerichte aanslagen. Hoewel deze aanslagen doorgaans doelbewust slachtoffers maken onder de veiligheidsdiensten en ordehandhavers, is er tevens een beperkt aantal gevallen waarbij burgers het slachtoffer worden; dit betreft een begrensd aantal gevallen waarbij burgers ofwel om specifieke redenen gevisieerd worden door de rebellen ofwel het slachtoffer zijn van geweld in de marge van aanvallen op de veiligheidsdiensten of ordehandhavers. De autoriteiten van hun kant proberen de rebellie tevens te bestrijden met specifieke acties; het is niet uitgesloten dat er ook hierbij in een beperkt aantal gevallen al dan niet bewust burgerslachtoffers vallen. Uit de informatie die voorhanden is, kan niettemin worden afgeleid dat het aantal burgerslachtoffers beperkt blijft en dat de globale veiligheidssituatie in Dagestan niet van die aard is dat burgers er op veralgemeende wijze slachtoffer zijn van daden van willekeurig geweld. De commissaris-generaal beschikt ook in dit verband over een zekere appreciatiemarge en is na grondige analyse van de beschikbare informatie van oordeel dat het leven of de persoon van de burgers in Dagestan actueel niet ernstig bedreigd wordt als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in Dagestan aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

Bovenstaande vaststellingen zijn niet van die aard dat er in uw hoofde een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de vluchtelingenconventie, of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, kan worden weerhouden.

De door u neergelegde documenten ter staving van jullie asielrelaas kunnen de hierboven gestelde conclusies niet wijzigen. Uw Russisch binnenlands paspoort, het Russisch binnenlands paspoort van uw echtgenote, en uw rijbewijs bevatten louter persoonsgegevens, welke niet betwist worden. Het medisch attest dat u voorlegt geeft weer dat u op 24 februari 2010 werd opgenomen in het plaatselijk ziekenhuis van Bammat-yurt omwille van hersenletsels en verwondingen door slagen. Echter uit het medisch attest kan niet worden afgeleid in welke opstandigheden, noch door wie, noch waarom u werd geslagen. De twee protocols van huiszoeking werden reeds hierboven besproken.

Volledigheidshalve dient er nog op gewezen te worden dat ook in hoofde van uw zoon M. I. (...) (OV 6.009.186) en zijn echtgenote J. U. (...) (OV 6.009.186) die een tweede asielaanvraag hebben ingediend, een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus werd genomen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.“

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekende partij beroept zich in een enig middel op de schending van de motiveringsplicht. Hiertoe gaat zij in op de motieven van de bestreden beslissing en tracht deze te verklaren dan wel te weerleggen.

2.2.1. Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de artikelen 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) en 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852). Uit de bewoordingen van het verzoekschrift blijkt dat verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing volledig kent en inhoudelijk aanvecht. Zij maakt verder niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door haar bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. De Raad stelt vast dat verzoekende partij in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Het middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

2.2.2. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, *a.w.*, nr. 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (RvS 19 mei 1993, nr. 43.027) en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 5 juli 2007, nr. 173.197). De ongeloofwaardigheid van een asielaanvraag kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen.

2.2.3. Waar verzoekende partij argumenteert dat haar zoon M. fouten maakte waardoor aan zijn asielaanvraag geen geloof kon worden gehecht, doch dit noch direct, noch indirect enige invloed mag hebben op haar persoonlijk relaas, stelt de Raad vast dat verzoekende partij steeds heeft voorgehouden dat haar problemen het gevolg zijn van de problemen van haar zonen daar de autoriteiten nog steeds naar deze laatste op zoek zijn. De situatie van de zonen wordt derhalve door verzoekende partij zelf in een rechtstreeks oorzakelijk verband gebracht met haar persoonlijke problemen waardoor verwerende partij terecht besluit dat het volstrekt ongeloofwaardig bevinden van het door M. voorgehouden asielaanvraag eveneens de geloofwaardigheid van het asielaanvraag van verzoekende partij ondermijnt.

2.2.4. Verzoekende partij verwijst opnieuw naar de erkenning van de vluchtelingenstatus van haar zoon A. en werpt op dat door verwerende partij het vermoeden van een band tussen de problemen van A. en de huiszoekingen door de autoriteiten geheel wordt genegeerd.

De Raad stelt vast dat verwerende partij betreffende A. duidelijk motiveert dat verzoekende partij op generlei wijze aannemelijk maakt waarom de autoriteiten negen jaar na datum nog steeds op zoek zouden zijn naar haar zoon en verzoekende partij desbetreffend duidelijk geen ernstige en veelvuldige pogingen heeft ondernomen om zich te informeren over de reden waarom haar zonen zoveel jaren na hun vertrek uit de Russische Federatie nog steeds werden gezocht. Aldus kan bezwaarlijk worden gesteld dat verwerende partij de band met de problematiek van A. in onderhavige beslissing zou hebben genegeerd. Bovendien laat verzoekende partij voormelde motivering volstrekt ongemoeid waardoor deze als onbetwist en vaststaand wordt beschouwd.

2.2.5.1. Betreffende de vastgestelde tegenstrijdigheden oppert verzoekende partij dat het eigen is aan de Tsjetsjeense cultuur dat echtgenoten onder elkaar niet alle informatie meegeven en dat daarenboven dient te worden opgemerkt dat mede gelet op hun leeftijd en de traumatische ervaringen die zij hebben meegemaakt niet alle details perfect synchroon verlopen. Verder argumenteert verzoekende partij dat haar echtgenote bij de arrestaties niet aanwezig was waardoor zij de plaats van arrestatie – al dan niet op het werk – niet kon weten en dat haar echtgenote met betrekking tot de geboden verzorging dit van haar naar haar echtgenoot toe dermate evident vindt zodat zij zich deze niet meer specifiek kan herinneren. Bovendien ging haar echtgenote naar haar werk waardoor zij niet wist wat verzoekende partij overdag deed, het betreft hier geen tegenstrijdigheid doch een *“foutieve perceptie van de echtgenote”* aldus verzoekende partij. Tenslotte merkt verzoekende partij op dat het gegeven zich niet de exacte dag van de arrestaties te herinneren op zich geen onjuiste verklaring betreft en dat het haar niet duidelijk is waar zich de tegenstrijdigheid bevindt in het aangeven dat zij werd gearresteerd door de FSB of door de OMON nu dit hetzelfde is en bovendien het bericht van de medewerkers die de huiszoeking verrichtten OMON bevatte.

2.2.5.2. Betreffende de culturele component van voormeld betoog merkt de Raad vooreerst op dit een blote bewering betreft die met geen enkele objectieve informatie wordt onderbouwd. Verder oordeelt de Raad desbetreffend dat een culturele exceptie geen weerklank kan vinden nu het laten prevaleren van gewoontes in een bepaalde regio niet opweegt tegen een inschatting van de ernst van de situatie die als levensbedreigend wordt ervaren. Betreffende het opgeworpen argument van de leeftijd – verzoekende partij en haar echtgenoot zijn heden amper 59 – en de traumatische ervaringen stelt de Raad vast dat verzoekende partij, noch haar echtgenote een medisch en/of psychologisch rapport bijbrengt waaruit blijkt dat hun cognitief geheugen is aangetast en zij derhalve niet in staat zouden zijn een coherent en consistent relaas naar voor te brengen.

Van echtgenoten die, steunend op hetzelfde asielrelaas, het land van herkomst zijn ontvlucht uit vrees voor hun vrijheid of hun leven, kan worden verwacht dat zij de feiten die de aanleiding waren voor hun vlucht op een eenduidige en geloofwaardige manier zouden kunnen weergeven. De beslissing van een persoon om zijn land te verlaten is immers dermate fundamenteel en ingrijpend dat hij of zij normaliter bij machte moet zijn een waarheidsgetrouw verhaal te vertellen met betrekking tot de kern van het asielrelaas (RvS 22 januari 2003, nr. 114.816). *In casu* kon verwerende partij terecht overgaan tot de vergelijking van de verklaringen van zij die beweren hetzelfde lot te hebben gedeeld, teneinde zich een juist beeld te vormen over de situatie waarin de asielzoeker zich bevindt en de waarachtigheid van het relaas na te gaan (RvS 18 februari 2008, nr. 179.754).

Betreffende de opmerking dat de echtgenote van verzoekende partij niet kon weten waar haar echtgenoot juist werd gearresteerd *anno* 2009, hetzij thuis, hetzij op het werk, wijst de Raad erop dat in redelijkheid mag worden aangenomen dat echtgenoten over een dergelijke ingrijpende gebeurtenis met elkaar communiceren teneinde de ernst van de situatie te kunnen inschatten. Ook kan er worden vanuit gegaan dat wanneer zij mede om deze redenen besluiten het land van herkomst te verlaten zij van elkaars asielmotieven en individuele gebeurtenissen op de hoogte zijn. Daarenboven oordeelt de Raad dat verzoekende partij met navolgend betoog: *“De verzoeker heeft uitdrukkelijk aangegeven dat hij op zijn werk werd opgepakt”* de ongeloofwaardigheid van zijn asielrelaas verder aanscherpt. Verzoekende partij stelt immers zelf bij het verhoor op het Commissariaat-generaal in 2009 steeds thuis te zijn gearresteerd (administratief dossier, stuk 3, p. 13-14).

De vergoelijking van verzoekende partij met betrekking tot de tegenstrijdigheden aangaande haar fysieke situatie na het verlaten van het ziekenhuis, meer bepaald dat een verzorging door haar echtgenote als evident wordt beschouwd en derhalve niet meer wordt herinnerd en dat haar echtgenote ging werken waardoor zij niet kon weten wat verzoekende partij effectief overdag deed – al dan niet gaan werken – kan door de Raad niet worden aanvaard. Het is immers volstrekt onaannemelijk dat voormeld verweer in hoofde van de echtgenote laat uitschijnen dat verzoekende partij wel in staat zou zijn geweest te gaan werken, maar dat zij het door uithuiszigheid niet wist of verzoekende partij dit ook effectief heeft gedaan, daar waar verzoekende partij zelf bij het verhoor op het Commissariaat-generaal gewag maakt van een absolute onmogelijkheid te gaan werken daar zij een maand het bed niet uit kon ingevolge het niet in staat zijn recht te staan door de op de voeten aangebrachte slagen waardoor ook de knieën niet meer functioneerden (administratief dossier, stuk 3, p. 18).

Betreffende het verweer van verzoekende partij dat het niet exact kunnen duiden van de data van arrestaties in 2009 op zich geen onjuiste verklaring is, wijst de Raad erop dat het niet kunnen aangeven van de exacte data door verwerende partij niet als motief wordt aangehaald, doch wel dat verzoekende

partij duidelijk gewag maakt van meer dan twee arrestaties in dat jaar en er zelfs bij benadering niet in slaagt een mogelijke derde arrestatie in de tijd te duiden. Daarenboven dient desbetreffende motivering als geheel te worden gelezen en niet als een samenstelling van componenten die elk op zich deze motivering kunnen dragen. Het is immers het geheel van de vastgestelde onmogelijkheid andere arrestaties in de tijd te duiden en de tegenstrijdigheid tussen de echtgenoten over de plaats van arrestatie op grond waarvan de commissaris-generaal besluit tot de ongeloofwaardigheid van dit element van het asielaanvraag.

Met betrekking tot het aan verzoekende partij onduidelijk zijn waar zich de tegenstrijdigheid bevindt met betrekking tot de personen die in 2010 de huiszoekingen uitvoerden, verduidelijkt de Raad in navolging van verwerende partij nogmaals dat verzoekende partij bij het invullen van de vragenlijst op de Dienst Vreemdelingenzaken voorhoudt dat deze huiszoekingen werden uitgevoerd door leden van de FSB (administratief dossier, stuk 10, vraag 3.5) daar waar zij bij het gehoor op het Commissariaat-generaal gewag maakt van leden van de OMON (administratief dossier, stuk 3, p. 13). Dit betreft een tegenspraak. Het verweer dat FSB en OMON *“dezelfde zijn”* mist elke feitelijke grondslag. Immers behoort het tot het gemeengoed in de Russische Federatie dat de OMON de oproerpolitie en de FSB de geheime dienst van de Russische Federatie betreft. De bewering dat beide diensten dezelfde zijn is volstrekt onjuist.

2.2.6. De Raad stelt vast dat verzoekende partij de vastgestelde tegenstrijdigheid betreffende de plaats waar haar echtgenote was op het ogenblik van de huiszoekingen in 2010 ongemoeid laat waardoor deze motivering als onbetwist en vaststaand wordt beschouwd.

2.2.7. Betreffende de motivering aangaande haar reisweg beperkt verzoekende partij zich te stellen dat zij voor deze reis veel geld betaalde en zich derhalve volledig heeft vertrouwd op de smokkelaars.

De Raad oordeelt dat van een persoon die uit ernstige vrees voor vervolging zijn land van herkomst verlaat en op illegale wijze op weg is naar Europa, redelijkerwijs kan worden verwacht dat hij alert is omdat hij op elk moment riskeert te worden tegengehouden door de strikte controles. Het is dan ook een negatieve indicatie voor de geloofwaardigheid van verzoekende partij dat zij geen nadere verklaringen kon afleggen omtrent de afgelegde reisweg en over de gebruikte reisdocumenten en zelfs toegeeft dat er totaal geen afspraken waren gemaakt met de *“passeur”*. Gezien de mogelijkheid bij binnenkomst van Europa aan een individuele controle te worden onderworpen bestaat er een reëel risico voor zowel verzoekende partij als de smokkelaar op ontdekking. Het is dan ook onwaarschijnlijk dat verzoekende partij volstrekt niet op de hoogte zou zijn van de wijze waarop zij kon reizen. Verzoekende partij maakt bijgevolg haar reisweg niet aannemelijk. Aldus blijft desbetreffende motivering onverminderd overeind.

2.2.8. Verzoekende partij verwijst opnieuw naar de door haar bijgebrachte protocols van huiszoeking en geeft zelf toe dat het fotokopieën betreffen daar deze per fax werden overgemaakt.

De Raad is evenwel van oordeel dat aan faxberichten en fotokopieën geen enkele bewijswaarde kan worden toegekend daar deze gemakkelijk door knip- en plakwerk te fabriceren zijn (RvS 25 juni 2004, nr. 133.135; RvS 24 maart 2005, nr. 142.624).

2.2.9. Waar verzoekende partij met betrekking tot het door haar bijgebrachte medisch attest argumenteert dat *“wordt aangegeven dat er geen reden is om het waarachtig karakter van dit document aan te nemen, gezien men geen aard van verwondingen kan vaststellen”*, stelt de Raad vast dat dit argument resulteert uit een verkeerde lezing van de bestreden beslissing. Immers motiveert verwerende partij desbetreffend als volgt: *“Het medisch attest dat u voorlegt geeft weer dat u op 24 februari 2010 werd opgenomen in het plaatselijk ziekenhuis van Bammat-yurt omwille van hersenletsels en verwondingen door slagen. Echter uit het medisch attest kan niet worden afgeleid in welke opstandigheden, noch door wie, noch waarom u werd geslagen.”* Verwerende partij stelt derhalve wel dat letsels werden vastgesteld, doch dat uit dit attest niet kan worden afgeleid dat deze het gevolg zijn van de door verzoekende partij voorgehouden gebeurtenissen.

2.2.10. Aangaande het argument van verzoekende partij betreffende de motivering van verwerende partij dat het weinig aannemelijk is dat de echtgenote van verzoekende partij de protocols nooit zou hebben zien liggen, men name dat zij op dat ogenblik andere problemen aan haar hoofd had en zij daarenboven niet de gewoonte had de papieren van haar echtgenoot te inspecteren, wijst de Raad erop dat dit een overtollig motief betreft zodat het eventueel gegrond bevinden van kritiek erop niet zou

kunnen leiden tot een andere beslissing en verzoekende partij aldus geen belang heeft bij het aanvoeren ervan.

De vastgestelde flagrante onwetendheden en tegenstrijdigheden betreffende wezenlijke elementen van het voorgehouden asielrelaas, het nalaten zich te informeren over haar zonen en de desinteresse in de bijgebrachte stukken verhinderen enig geloof te hechten aan dit relaas en laten niet toe verzoekende partij met toepassing van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet de status van vluchteling toe te kennen.

2.2.11. Uit hetgeen voorafgaat is gebleken dat aan het asielrelaas van verzoekende partij geen geloof kan worden gehecht. De Raad meent derhalve dat verzoekende partij dan ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a en b van de vreemdelingenwet.

De subsidiaire beschermingsstatus kan evenwel worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoekende partij een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet. In de bestreden beslissing motiveert verwerende partij desbetreffend als volgt: *“Wat de vraag naar de toepassing van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet tenslotte betreft, blijkt uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd dat een deel van het aanwezige geweld geen verband houdt met de rebellie die zich in Dagestan manifesteert. Wat de rebellie betreft, dient te worden opgemerkt dat deze in de periode augustus en september 1999 uitmondde in een grootschalig militair treffen tussen de rebellen en de autoriteiten in de Botlikh-, Kadar- en Novolak-regio. Sindsdien is er geen sprake meer van een open oorlog.*

De huidige situatie kenmerkt zich door een ondergrondse, versnipperde rebellenbeweging met een beperkte slagkracht, die haar acties beperkt tot gerichte aanslagen. Hoewel deze aanslagen doorgaans doelbewust slachtoffers maken onder de veiligheidsdiensten en ordehandhavers, is er tevens een beperkt aantal gevallen waarbij burgers het slachtoffer worden; dit betreft een begrensd aantal gevallen waarbij burgers ofwel om specifieke redenen gevisieerd worden door de rebellen ofwel het slachtoffer zijn van geweld in de marge van aanvallen op de veiligheidsdiensten of ordehandhavers. De autoriteiten van hun kant proberen de rebellie tevens te bestrijden met specifieke acties; het is niet uitgesloten dat er ook hierbij in een beperkt aantal gevallen al dan niet bewust burgerslachtoffers vallen. Uit de informatie die voorhanden is, kan niettemin worden afgeleid dat het aantal burgerslachtoffers beperkt blijft en dat de globale veiligheidssituatie in Dagestan niet van die aard is dat burgers er op veralgemeende wijze slachtoffer zijn van daden van willekeurig geweld. De commissaris-generaal beschikt ook in dit verband over een zekere appreciatiemarge en is na grondige analyse van de beschikbare informatie van oordeel dat het leven of de persoon van de burgers in Dagestan actueel niet ernstig bedreigd wordt als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in Dagestan aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.”

De Raad stelt vast dat verzoekende partij voormelde motivering ongemoeid laat, waardoor deze als onbetwist en vaststaand wordt beschouwd.

In hoofde van verzoekende partij kan derhalve geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van het voormelde artikel 48/4 worden in aanmerking genomen.

2.2.12. Het middel is ongegrond. De Raad oordeelt dat verzoekende partij geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissing is gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven – uitgezonderd het overtollig bevonden motief – die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofde van verzoekende partij noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van deze wet worden aangenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig november tweeduizend en elf door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

J. BIEBAUT